

Спасена Илиева, 6 кл., Лондон

Елхата

Елхата, елхата!
Ах, колко обичам елхата!
Тя води в къщи гората.

Светлинки трепкат, блещукат
като звездите в небето.
Сребристи играчки по клонките
накацали искрят –
същински снежинки.

А под нея намигат подаръци,
в шарени панделки пременени.
Мълчат и не казват
какво ли крият за мене...

Елхата, елхата!
Ах, колко обичам елхата!

Дора Агали, 12 г., Бостън

Ах, как искам по-скоро да дойде Коледа!

Ах, как искам по-скоро да дойде Коледа с всичките си светещи улици и украсени магазини, със светлинки и гирлянди. Хилядите елхички, накичени с пъстроцветни играчки, са зашеметяващо красиви. Дядо Коледа подрънква със звънчето си и ми подсказва, че скоро ще пристигне у дома, където е и нашата елха.

Всяка година с мама изваждаме стъклените мъничета, пъстрите гирлянди, многоцветните лампички и голямата зелена елха. Вълнувам се много, когато закачваме топчиците, панделките и стъклените ангелчета. А най-накрая поставяме величествената звезда. Мама казва, че тя грее вечер и показва на Дядо Коледа къде е нашият дом, за да постави подаръците ни под елхата.

Ах, как чакам с нетърпение този ден или по-точно тази сутрин, когато под елхата ще бъде отрупано с многоцветни кутии и пакети.

Искам всеки ден да е Коледа. И искам всяко дете да получава по много подаръци.

Вера Иванова, 3 кл., Лондон

Мили Дядо Коледа,

Много те моля, Дядо Коледа, аз искам много една голяма въртяща се дъска, за да пиша на нея и един ден тя ще седи в кабинета ми. Отпред на вратата на този кабинет ще пише „Директор Ирина”. Да, точно така. Мисля да ставам директор на научен център. Но всъщност първо трябва да го направя. Кой знае. Там ще има страхотна лаборатория и библиотека с всички научни книги. Но ако решиш, можеш и да ми подариш една семейна усмивка. И много щастие за Коледа. Ти ни гледаш, затова знаеш – ние невинаги сме в много добри отношения взаимно. Така че отново те моля: Моля те, моля те.

А можеш да ми дадеш двете. Но това, разбира се зависи от това дали съм била много добричка.

Ирина Георгиева, 4 кл., Виена

Любими сезони

Мама казва, че всеки сезон си има своята възраст. Младите обичат лятото, по-възрастните обичат есента и зимата.

Не зная дали това е вярно, но знам, че лятото ми е любимо - защото не съм на училище или защото имам най-добри спомени от това време. Понякога обаче, докато пътувам и гледам природата, аз се замислям кой сезон най-много ми харесва, а накрая стигам до извода, че всеки сезон си има своето очарование. Пролетта – животът отново се възвръща, цветята започват да цъфтят. Лятото с пекналото слънце, море, ваканция, приятели и никаква домашна. Есента със своите великолепни цветове и спокойният въздух, който лъхва цялата страна. Зимата със своите бели покривки от сняг и също така Рожденият ми ден, Коледа и Нова Година.

Въпреки че съм родена във върл студ аз не харесвам зимата, фенка съм на лятото. Накрая вече мога да хвърля това дебело неудобно яке и да го сменя с по-леки и къси дрехи. Аз като всеки нормален тийнейджър не съм така луда по училище, а лятото ме спасява от него макар и за кратко.

Обичам да ходя на басейн с приятели, да се отпуснем на шезлонгите и поне един ден да не говорим, затова как ни се стори изпитът по история или колко мразим госпожата. Няма тревоги по оценки, отпускат се и правиш каквото си искаш. Събираме с приятели, ходим на плаж. Морето, слънчевите лъчи, атмосферата: всичко е по-различно. Лятото винаги ме изпълва с позитивни чувства - особено когато ям сладолед. Но все пак и другите сезони си имат своите добри страни...

Пролетта – тя най-често се свързва със събуждащата се за нов живот природа. Прекрасна е, навсякаде има цъфтящи цветя и пъпки по дърветата.

Есента – несравнима, в мен пробужда леко сантиментално чувство, но в това няма нищо лошо – добре е човек да си спомни за летните преживявания когато е в прехода към зимния период.

Зимата – „Бялата кралица”, както аз обичам да я наричам. Обичам снега, връща ме към детството, когато правех снежни човеци и се мерихме със снежни топки. Спомням си любимите хора, пия топъл чай и шоколад и се завивам с дебелото си пухено одеало.

Ех, не мога да си кривя душата – моят любим сезон е лятото! Тогава се случват всички страстни, свежи и запомнящи неща. Всичките ми най-великолепни мигове са се случили през лятото!

Паола Божилова, 13 г., Чикаго

Мариела Палашева, 4 кл., Лондон

Денис Йонин, 7 г., Чикаго

Сезони

Сезони, сезони, ах тези прелетни сезони
Всички те като ароматни бомбони
Сладки и чудесни, топли и студени
Пролет, лято, есен, зима
Всеки сезон в живота ми място има

Зима, бяла и студена
С висулки украсена
Снежни човеци и ледени пързалки
Шейни и приятели с близалки
С разноцветни ръкавички
Ходят децата в редички
Празници и игра
Цяла зима веселба

Лято, българска ваканция
Без училище, като в почивна станция
Всеки иска да си играе
Всяко дете каквото си мечтае
Покер, футбол, плуване,
Волейбол или рисуване
Без родителски контрол
Има голям произвол

Есен, край на ваканцията,
И започват изпитанията
Става по-студено и листата падат,
Но къщите за празник украсяват
Нови приятели и нови неща
Цяла есен като една мечта
През есента каквото и да правиш
Няма какво да мразиш

Пролет, ах каква хубава картина
Като цветна градина.
Цветята разцъфтяват
И децата за България заминават
Дървета се разлистват
И пеперуди навсякъде прелитват
На училище вече не ходим
И към нови хоризонти ще бродим

Зима, пролет, лято, есен
Всеки сезон е чудесен
Няма значение кой ти е любим
Всеки ден може да се веселим.

Кристина Кирилова, 8 кл., Чикаго

Моето българско училище в Холандия

Здравейте!

Казвам се Маги и съм на 11 години. Живея и уча в Холандия, но горещо обичам моята родина България и тя много ми липсва. През уикендите ходя на българско училище, където се учим да четем и пишем на български език, учим и за историята и традициите на нашия народ, пеем български песни.

Бих искала да ви разкажа за първия учебен ден, защото това беше едно много вълнуващо за мен събитие. Сигурна съм, че всички деца с нетърпение са очаквали този ден, защото много се радваме да сме заедно и да играем. В нашето училище е много весело, повярвайте ми! И така – всички се събрахме на 12 септември! Малко трудно се познахме, нали бяхме пораснали с едно лято – но скоро преодоляхме първоначалното смущение и в цялата сграда ехтеше смях и глъч на български език.

Започнахме с тържество, но всъщност целият ден беше празничен – а и кога ли не е бил! Толкова се радваме да сме заедно! Посрещнахме с цветя нашите учителки, но нямахме търпение да мине тържествената част, за да играем и се запознаем с новите деца. Удари и първия звънец. За някои деца за първи път! Влязохме в час и учителките ни разказаха какво ще учим през годината и какво очакват от нас – сериозна работа!!! Получихме нови учебници. С нетърпение чакам следващите занятия – толкова е хубаво да си говорим на български език!!!

Маргарита Арабаджиева, 11 г., Лайден

Да се завърнеш в бащината къща

Най-ранният ми детски спомен от родното ми място е мирис на чимшир и летен дъжд. И слънцето, което блести в росата на детелините. Все още усещам топлата прегръдка на баба и тъгата, че мама още я няма. Мама винаги се връщаше през лятото и все плачеше, когато ни прегръщаше. Един ден я попитах защо и тя ми каза: „Защото се връщам при теб и в бащината ми къща”.

Една топла лятна вечер, когато шурците свиреха и звездите блещукаха високо в небето, тя седна до мен и ми каза едно стихотворение, което започваше така:

„ Да се завърнеш в бащината къща,
когато вечерта смирено гасне
и тихи пазви тиха нощ разгръща
да приласкае скръбни и нещастни.”

Това, каза мама, е най-хубавото нещо – да знаеш, че там някъде, колкото и далече да е това, има място, където можеш да се завърнеш винаги, да се гушнеш до майка си и да забравиш всяка тревога.

Аз запазих тази любов.

Сега, когато вече съм с мама, далеч от бащината къща, разбрах какво е да се завръщаш. Въпреки че в Лондон е моето семейство, моето училище и приятели, за мен домът ще си остане винаги там, в България. Там, в малкото планинско градче, през което тече бистра река, където щъркелите тракат с човки в гнездата си, където всички се познават и времето винаги е спряло – там е моят дом. Обичам да ставам рано по хладно и да ходя с дядо до ябълковата градина, да поливаме и да му правя компания. Радвам се, когато баба ми дава да подреда масата на двора под голямата лоза. Щастлива съм, когато вечер палим огъня и всички се съберем около него да си говорим, а аз тайно подавам хапки на котето под масата. С нетърпение чакам да се събудя, да изтичам за вестник и да събудя мама с кафе, а после да тичам с двете ми кучета в големия двор и да пея с цяло гърло.

Сега вече знам, че стихотворението, което мама ми каза, е от Димчо Дебелянов. Решила съм да потърся и да прочета други негови стихотворения, да прочета и разкази от други български писатели. Също вече знам, че домът е там, където са спомените ми от най-ранно детство, където се чувствам обичана, където съм защитена. Винаги ще се завръщам там, дори за миг, дори и в мислите си, за да остана вярна на себе си.

Ваяна Скабрин, 6 кл., Лондон. Рисунка: Михаела Марчева, 16 г., Мюнхен

Копривщица

Родена съм в Пловдив, България. Живея в Англия и Германия, но мога да кажа, че Копривщица е моят любим град.

Бях малка, когато за първи път посетих Копривщица, но и досега си спомням този ден от ваканцията. Разхождах се по каменистите улици, вглеждах се в красивите чардаци, почуквах на портите, а след това влизах в големите дворове, в които ухаеше на здравец. Беше прелестно преживяване! Оттогава насам всяка година, когато съм в България, посещавам Копривщица. Искам всичко да узная, искам всичко да видя, да се докосна до историята, до автентичното. И така, години наред, аз събирам в себе си багрите на везаните шевици, бълбукането на потоците,

ароматът на борова смола и ги кътам, защото са ми мили и свидни. Те са български. Както е и български този град. Всъщност мисля, че Копривщица е един от най-българските градове. Свързвам го с Априлското въстание, с къщата на Бенковски и Каблешков, с музея на Дебелянов и Каравелов, с къщите на търговците Ослеков и Лютов... И не само това. Всеки път, когато съм в Копривщица, се възхищавам на красивите къщи, а и до ден днешен се питам защо всички са боядисани в розов и син цвят. Прекрасни са копривщенските къщи! Толкова уют и топлина лъха от тях!

Вече съм си казала: Не зная в коя страна ще живея, но в Копривщица искам да си имам къща. А също и голяма градина с цветя. Къщата ще бъде обзаведена със стари мебели, ще има огнище, много

прозорци и дълги миндери. В нея, облечена в българска носия, ще посрещам приятелите си от цял свят. Ще им готвя най-вкусните български ястия, такива, каквито ми приготвя моята баба, а те са - яхния с пиле и картопки, мусака с тиквички и домати, зеле с пиле, шопска салата, сармички, таратор, кюфтенца и много други. Разбира се ще има и десерт, като например пресни праскови и диня, ягоди и череша... Не бих искала да забравя и палачинките, както и баницката. За моите гости ще има също и биволско кисело мляко, от най-вкусното, което може да се намери само на връх Шипка. В къщата ми ще слушаме и българска музика. Дори ще покажа на приятелите си и българските танци...

Това е за мен България - миналото и бъдещето, спомените и мечтите, пътеките към родното. България нося винаги със себе си и ще я нося, защото там съм родена.

Илиана Велкова, 18 г., Хамбург. Рисунка: Селин Херри, 10 г., Мюнхен

Кучето и зайчето

Един ден едно кученце избягало от стопанина си. Разхождало се в гората и изведнъж чуло нещо в шумата. Огледало се и видяло едно зайче, което го гледало иззад едно дърво.

- Хвани ме, хвани ме, не можеш да ме хванеш – се закачало зайчето.

Кучето се изнервило и започнало да го гони из гората. Тичали, тичали, тичали и изведнъж кучето се сетило за стопанина си. Уморено се обърнало и тръгнало към къщи. А зайчето, задъхано, едва едва се довякло до хралупата си. Уморено, слушало как бързо му тика сърцето и си мислело:

- Добре, че кучето си тръгна, че иначе сигурно нямаше да успея да избягам! Какво ли си мислех, като го предизвиках да ме гони?

Няколко дни по-късно кучето пак се разхождало в гората. А зайко, този път знаел какво да прави. Останал си в дупката и не излизал, докато не видял, че кучето го няма. Затова, *парен каша духа*.

Невяна Тодорова, 11 г., Бостън